

Ὁ ἰατρὸς ἀνέγνω μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ ὑποβληθέντα αὐτῷ ἔγγραφα, πολλάκις διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ καὶ ἐκβάλλον ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως ἢ χαρᾶς.

— Οὐδ' ἴχνος ἀμφιβολίας ὑπελείπεται πλέον ! εἶπε τέλος. Πάντα τὰ τεκμήρια συμφωνοῦσιν ἀκριβέστατα καὶ ὅσα ἀκόμη δὲν ἀναφέρει ὁ Δουρριέν—τὰ ἀρκτικά γράμματα, τὸ ἐπὶ τοῦ ἀθύρματος ἔμβλημα, ἅτινα εἶνε ἀπαράλλακτα μετὰ τῆς ἐπιστολῆς του ! . . . Παιδί μου Ἔρικ, ἡ οἰκογένειά σου εὐρέθη αὐτὴν τὴν φορὰν ! . . . Πρέπει ἀμέσως νὰ τηλεγραφῆσῃς εἰς τὸν πάππον σου ! . . .

— Ἀλλὰ τί νὰ τῷ εἶπω ; ἠρώτησεν ὁ Ἔρικ ὠχρὸς ἐκ χαρᾶς.

— Εἰπέ τῷ ὅτι αὐριον ἀμέσως θὰ ἀναχωρήσῃς διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ ῥιφθῆς εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς σου καὶ τὴν ἰδικήν του !

Ὁ νεαρὸς κυβερνήτης τῆς Ἀλάσκας μόλις προλαβὼν νὰ σφιγξῆ ἐπὶ τῆς καρδίας του τὴν χεῖρα τοῦ ἐξαιρέτου ἀνδρός, ἐπέβη ἐν σπουδῇ ἀμαξίας τινὸς καὶ μετέβη εἰς τὸ τηλεγραφεῖον.

Αὐθημερὸν ἀπῆλθε τῆς Στοκόλμης, ἀπεβιβάσθη διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Μαλμό, ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ακτῆς τῆς Σουηδίας, διῆλθεν εἰς εἴκοσι λεπτά τὸν πορθμὸν, ἐκ Κοπενάγης δ' ἐπέβη τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Ὀλλανδίας καὶ τοῦ Βελγίου καὶ εἶτα ἐν Βρυξέλλαις τῆς τῶν Παρισίων.

Τὸ σάββατον, τὴν ἐβδόμην μετὰ μεσημβριαν ὥραν, ἀκριβῶς ἑπτὰ ἡμέρας ἀφ' ἧς ὁ Δουρριέν εἶχε παραδώσῃ τὴν ἐπιστολήν του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἀνέμενε τὸν ἔγγονόν του ἐν τῷ βορείῳ σταθμῷ. Ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα τοῦ Ἔρικ, ἐκ τῶν διαφόρων σταθμῶν, κατηύναζον τὴν φλογεράν αὐτοῦ ἀνυπομονησίαν.

Τέλος, ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθε βαρέως ἀσθμαίνουσα ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν ὑάλινον θύλον. Ὁ Ἔρικ ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πάππου αὐτοῦ. Τοσοῦτον δὲ εἶχον διὰ τῆς διανοίας συζήσῃ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκείνας ἡμέρας ὥστε ἐνόμιζον ἀλλήλους ἀνεκὰθεν γνωστούς καὶ προσφιλεῖς.

— Ἡ μήτηρ μου ; ἠρώτησεν ὁ Ἔρικ.

— Δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς τὰ εἶπω ὅλα ἐφ' ὅσον δὲν σὲ ἔσφιγγον εἰς στῆθός μου, ἀπεκρίθη ὁ Δουρριέν εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν διὰ μιᾶς μετ' οἰκειότητος ἀποταθεῖς εἰς τὸν ἔγγονόν του.

— Ὡστε δὲν εἰζεύρει τίποτε ἀκόμη ;

— Ὑποπτεύει, φοβεῖται, ἐλπίζει ! Ἀφ' ὅτου ἔλαβον τὸ τηλεγράφημά σου, τὴν παρασκευάζω ὅσον καλλίτερον δύναμαι εἰς τὴν ἀπροσδόκητον χαράν, ἧτις τὴν περιμένει ! Τῇ εἶπον ὅτι σουηδὸς τις ἀξιωματικὸς, ὁ νεαρὸς ὑπαρχος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ ἐν Βρέστη, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου τῇ ὠμίλησα τσακίς, μοὶ ὑπέδειξεν ἴχνη τινά . . . Ἀμφιβαλλεῖ, διστάζει εἰσεῖτι, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἤρχισε νὰ προσδοκᾷ νέον τι ! Σήμερον τὸ πρῶν,

εἰς τὸ πρόγευμα, κατέβαλον ἀληθῆ ἀγῶνα διὰ νὰ κρύψω τὴν ἀνυπομονησίαν μου. Ἐνόησα κάλλιστα ὅτι μὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς. Δίς ἢ τρίς μάλιστα μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ μοὶ ζητήσῃ ὀριστικὴν ἐξήγησιν ! . . . Τοῦτο μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ, τὸ ὁμολογῶ ! Ἄν παρεξήγησῃς τις, ἂν αἰφνιδίον τι ἐμπόδιον, ἢ ἀκόμη χειρότερον, ἂν δυστύχημά τι ἐπέσκηπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας ! Εἰς τὴν θέσιν μας ὅλα τὰ φοβεῖται κανεῖς ! . . . Δι' αὐτὸ ἀπόψε δὲν ἐδείπνησα μαζί της. Προσποιήθη ὅτι ἔχω ἐργασίαν διὰ τῆς φυγῆς ἀπὸ τὴν καταστάσεως ἀφορήτου !

Μὴ ἀναμείναντες τὰς σκευὰς τοῦ Ἔρικ ἐπέβησαν τῆς ἀμαξίας ἧτις εἶχε φέρῃ τὸν Δουρριέν.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Δουρριέν, μόνη οὖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς οἴου Βαρὲν ἀνέμενον ἀνυπομόνας τὴν ἐπιστροφήν τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Λίαν ὀρθῶς εἶχε προμαντεύσῃ ὅτι κατὰ τὸ γεῦμα ἡ θυγάτηρ του ἔμελλε νὰ ζητήσῃ ὀριστικὰς περὶ τῶν συμβαινόντων ἐξηγήσεις. Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἡμερῶν ἦτο ἀνήσυχος βλέπουσα τὴν ταραχὴν τοῦ πατρὸς της, τ' ἀδιάκοπα τηλεγραφήματα, ἃ ἐλάμβανε, τοὺς ὑπαινιγμούς οἵτινες ὑπελάμβανον εἰς πάντας τοὺς λόγους αὐτοῦ. Εἰθισμένη εἰς τὸ νὰ ἔχῃ κοινὰς μετ' αὐτοῦ καὶ τὰς ἐλαχίστας σκέψεις καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐντυπώσεις, δὲν ἐνόει πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀποκρύπτῃ τι ἀπ' αὐτῆς. Πολλάκις ἤδη μικρῷ δεῖν ἐζήτησε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἀλλ' εἰσα βλέπουσα τὸν πατέρα της ἐμμένοντα ἐν τῇ ἀποφάσει του.

— Κἄποιαν ἐκπλήξιν βεβαίως μοὶ ἐτοιμάζει, εἶχεν εἶπη καθ' ἑαυτήν.

Ἀλλὰ κατὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς τελευταίας ἡμέρας καὶ ἰδίως τὴν πρῶϊαν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὴν τὸ εἶδος τῆς ἀνυπομονησίας ὅπερ ἐξεφαίνετο ἐκ πάντων τῶν κινήματων τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἡ ἔκφρασις τῆς εὐτυχίας, ἧτις ἐφώτιζε τὸ βλέμμα του, ἡ ἐπιμονὴ μεθ' ἧς ἐπανελάμβανε τοὺς περὶ τοῦ ναυαγίου τῆς Κυρθίας ὑπαινιγμούς, οὗς ἐπὶ τόσα ἔτη μετὰ τῆς ἀπέφυγε μερίμνης. Αἶφνης φῶς τι ἐγένετο ἐν αὐτῇ. Ἐνόησεν ἀορίστως ὅτι καινόν τι ἐπέκειτο, ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς ἐνόμιζε, δικαίως ἢ ἀδίκως, ὅτι ἀνεκάλυψε εὐάρεστα ἴχνη, ὅτι ἴσως ἤρξατο πάλιν ἐλπίζων, ὡς ἄλλοτε ποτέ, ὅτι θ' ἀνεύρη τὸ τέκνον της, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δὲ ὑποπτεύουσα ὅτι τόσον ἐγγὺς ἦν ἡ ἀπροσδόκητος καὶ μεγάλη εὐτυχία ἀπεφάσισε ν' ἀπαιτήσῃ σαφεῖς καὶ ἀκριβεῖς περὶ τῶν συμβαινόντων πληροφορίας.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

Εἶτε διότι ἐκ φύσεως εἶνε αἱ γυναῖκες εὐγενέστεραι τῶν ἀνδρῶν, εἶτε διότι χάριν τοῦ ἀρέσκειν εἰς αὐτὰς τὸ πνεῦμα ἐξυψοῦται καὶ ὠραίζεται, βεβχιον εἶνε ὅτι πλησίον αὐτῶν κυρίως κινθάνει τις τὴν εὐγένειαν.